Het kleuterblad vol verrassingen

bobo

Nr. 21
Losse nummers f 1,55
België 27 F

Kokkerellen in de keuken

Nieuw: Boris de boswachter

Extra: Koksmuts

MOET JE HOREN

Bertje mag bij mij eten vanavond. „Waar heb je zin in?" vraag ik. „In pannekoeken natuurlijk," zegt hij. Ik pak meteen een dik kookboek. Daar staat precies in hoe het moet. Meel, eieren en melk door elkaar klutsen. Beslag heet dat papje. Dan de koekepan op het vuur. Boter erin laten smelten en het beslag kan in de pan. Wat ruikt dat heerlijk. „Ik wil ook bakken," zegt Bertje. „Roer jij maar in het beslag, zodat alle klontjes eruit gaan," zeg ik. Moeilijk probeer ik een pannekoek om te draaien, door hem in de lucht te gooien. Zó hoort dat eigenlijk. Eén... twee... Flats! Daar vliegt de pannekoek omhoog en blijft slap bovenop de klok hangen. „Hoort dat zo?" vraagt Bertje. „Heus niet," zeg ik en alweer doe ik beslag in de pan. Oei, wat een geknoei. „Ik heb hartstikke veel honger," zucht Bertje. Flap! Daar vliegt alweer een pannekoek door de lucht. Met een klap komt hij op mijn hoofd terecht. „Wanneer krijg ik nou eindelijk een pannekoek?" vraagt Bertje ongeduldig. „Nu!" roep ik en ik gooi alweer een pannekoek in de lucht. Maar dit keer komt hij in de koekepan terecht. Eindelijk gevangen! „Wat wil je erop?" vraag ik. „Suiker," zegt Bertje en begint meteen te strooien. Hmmm, wat is die pannekoek lekker. Maar kijk de keuken eens. Wat een vieze rommel. Pannekoeken bakken is toch moeilijker dan ik dacht.

Tot de volgende Bobo,
Hetty

Je eigen broodjes bakken

Je keuken is wit,
het aanrecht, de vloer,
omdat er overal
meel op zit.

En in de oven
bak je ze bruin,
je broodjes,
onder en boven.

Je hebt ze gevuld
met ham en met kaas,
omdat je daar
zo lekker van smult.

Je hebt ze bestrooid
met peper en zout…
want „zoete broodjes"
bak je haast nooit!

Nannie Kuiper

Pannekoekenfeest

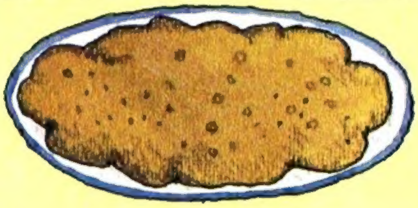

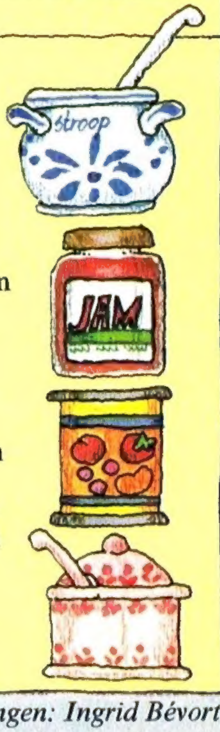

Wil je je vriendjes eens echt verrassen? Geef dan een groot pannekoekenfeest. Doe een schort om, zet je Kleutertje Knutsel-koksmuts op je hoofd en ga aan de slag. Je doet in een grote kom net zoveel eieren als melk en roert alles goed door elkaar. Terwijl je roert gooi je er na een poosje wat bloem bij. Net zoveel tot het een goed papje is. Vergeet je het zout niet? Als de boter in de koekepan een beetje bruin is, giet je het papje er voorzichtig in. Is de bovenkant een beetje bruin, draai dan de pannekoek om. Voordat je met je vriendjes gaat smikkelen, maak je de pannekoeken met bijvoorbeeld stroop, jam, vruchtjes of suiker nog lekkerder.

tekeningen: Ingrid Bévort

Paulus de boskabouter

Verteld en getekend door Jean Dulieu

De pannekoekpoot

„Oei," mompelde Paulus, terwijl hij verbaasd naar de grond keek, „wat zullen we nou hebben?
Ik dacht dat ik de sporen van alle dieren in het grote bos kende, maar zoiets als dit heb ik werkelijk nog nooit gezien. Wie zou hier gelopen hebben?"
Paulus werd een beetje bang en dat was best te begrijpen, want de pootafdrukken die hij nu in de bosgrond had ontdekt, waren wel verschrikkelijk groot.
„Zo groot als pannekoeken," fluisterde Paulus.
Hij kriebelde zenuwachtig in zijn baardje en vroeg zich af wie er poten kon hebben zo groot als pannekoeken.
Na een hele poos nadenken kwam hij er achter dat het eigenlijk alleen een pannekoekpoot kon zijn.
„Lieve help," zei Paulus een beetje benauwd, „een pan- pannekoekpoot.
Ik heb er nog nooit een gezien. Ik heb er ook nog nooit van gehoord.
Maar het moet wel iets heel ergs zijn. Ik geloof… ik… hik… niet dat ik bang ben, hoor, maar toch…"
Toen draaide Paulus zich om en holde terug naar zijn boom.
Gelukkig had hij daar een stapel boomstammetjes klaar liggen, die eigenlijk klein gezaagd moesten worden voor zijn haardje.
Maar aan brandhout dacht de boskabouter op dit moment al helemaal niet meer.
„Palen," zei hij met een bibberend stemmetje, terwijl hij intussen de grootste hamer pakte die hij maar vinden kon, „palen, dat is de enige goeie bescherming tegen pannekoekpoten.
Zoveel mogelijk palen.
En ik moet voortmaken, want als ie hier komt, is het te laat!"

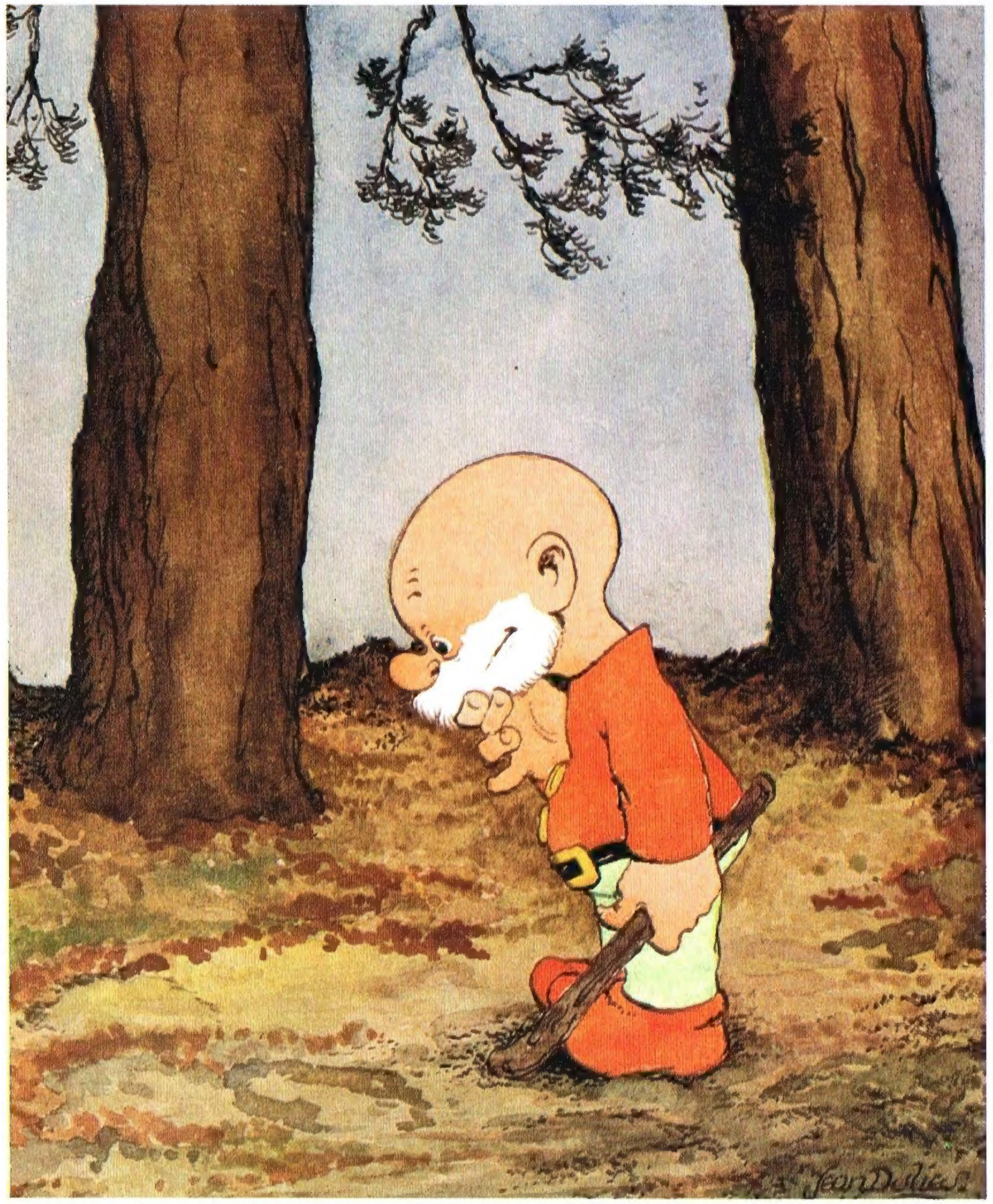

Goeie genade, wat ging me die boskabouter toen aan de gang!
Met geweldige slagen sloeg hij de ene paal na de andere de grond in.
Het was vreselijk zwaar werk en de arme Paulus hijgde en kreunde van inspanning.
Het hek van paaltjes groeide, dat was waar, maar klaar was hij nog lang niet.
„En dan te bedenken," steunde Paulus, „dat ik ook nog een valdeur moet maken en een ophaalbrug en een slotgracht en een uitkijktoren…"
Op dat moment klonk opeens de harde stem van Salomo de raaf:
„Heee, Paulus, wat doe jij daar nou?"
„Ik maak een kasteel," zei Paulus, „een kasteel waarin ik me veilig kan verstoppen."
„Voor wie moet jij je dan verstoppen?" vroeg Salomo.
„Voor de pannekoekpoot," riep Paulus. „Er loopt er een los in dit grote bos. Een reus van een pannekoekpoot en vóór ie hier komt moet ik…"
Opeens zei Paulus niets meer.
Hij kuchte even en vroeg kleintjes: „Wat heb jij daar nou aan je voeten, Salomo?"

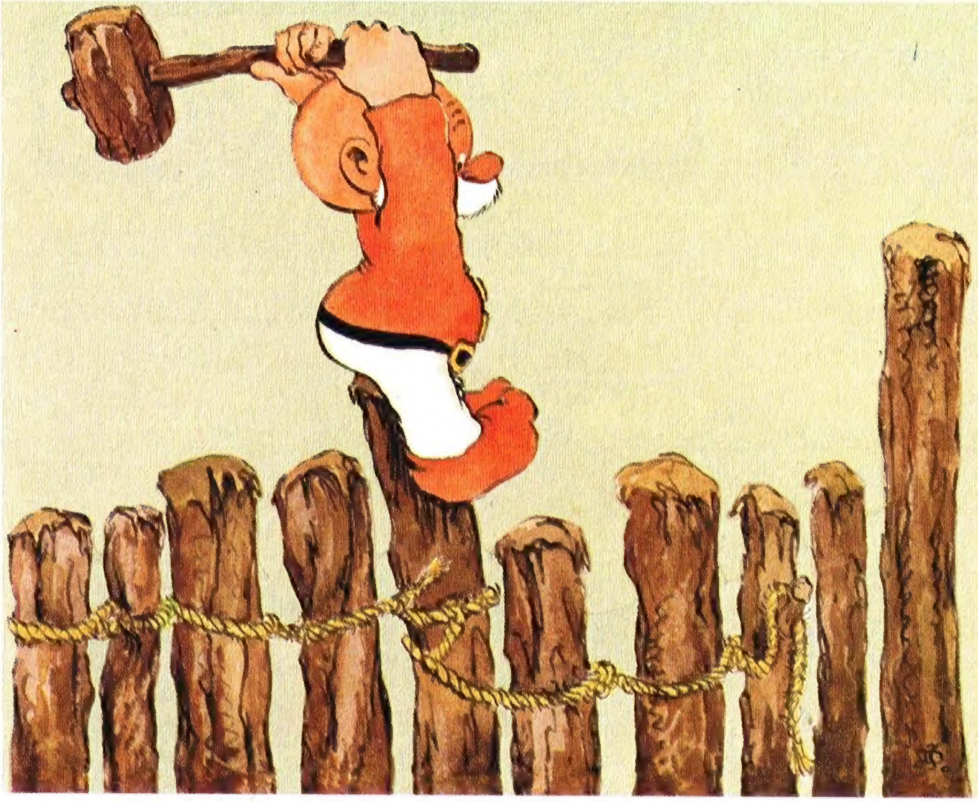

„Sloffen," zei Salomo.
„Ik had last van kouwe poten en toen heb ik deze lekkere warme sloffen gemaakt."
„O," zei Paulus.
„Is er iets?" vroeg Salomo.
„Nee, niks," stamelde Paulus, „maar ik zou het wel fijn vinden als jij me hielp om deze palen uit de grond te trekken.
Want ik geloof nu dat ik weet waar die grote pootafdrukken vandaan komen, Salomo!"

ken, want als ie hier komt, is het te laat!"
Goeie genade, wat ging me die boskabouter toen aan de gang!
Met geweldige slagen sloeg hij de ene paal na de andere de grond in.
Het was vreselijk zwaar werk en de arme Paulus hijgde en kreunde van inspanning.
Het hek van paaltjes groeide, dat was waar, maar klaar was hij nog lang niet.
„En dan te bedenken," steunde Paulus, „dat ik ook nog een valdeur moet maken en een ophaalbrug en een slotgracht en een uitkijktoren..."
Op dat moment klonk opeens de harde stem van Salomo de raaf:
„Heee, Paulus, wat doe jij daar nou?"
„Ik maak een kasteel," zei Paulus, „een kasteel waarin ik me veilig kan verstoppen."
„Voor wie moet jij je dan verstoppen?" vroeg Salomo.
„Voor de pannekoekpoot," riep Paulus. „Er loopt er een los in dit grote bos. Een reus van een pannekoekpoot en vóór ie hier komt moet ik..."
Opeens zei Paulus niets meer.
Hij kuchte even en vroeg kleintjes: „Wat heb jij daar nou aan je voeten, Salomo?"
„Sloffen," zei Salomo.
„Ik had last van kouwe poten en toen heb ik deze lekkere warme sloffen gemaakt."
„O," zei Paulus.
„Is er iets?" vroeg Salomo.
„Nee, niks," stamelde Paulus, „maar ik zou het wel fijn vinden als jij me hielp om deze palen uit de grond te trekken.
Want ik geloof nu dat ik weet waar die grote pootafdrukken vandaan komen, Salomo!"

dit is mijn huis

De poes is jaloers op het prachtige huis van de eekhoorn. Op zijn kussen, in de zon, droomt hij over zijn eigen huis. Zo moet het eruit zien: Veel kussens en bedden. Een grote tuin met bomen, zodat er ook lekkere plekjes in de schaduw zijn. Een groot terras om zijn mooie bonte vliegers op te laten. En natuurlijk moet zijn huis dicht naast een beekje liggen waarin hij kan vissen.
Hij proeft zijn eigen gebakken visjes al!

tekst: Willemien Kuitenbrouwer/tekening: Doris Smith

© 1981 Flammarion, Paris

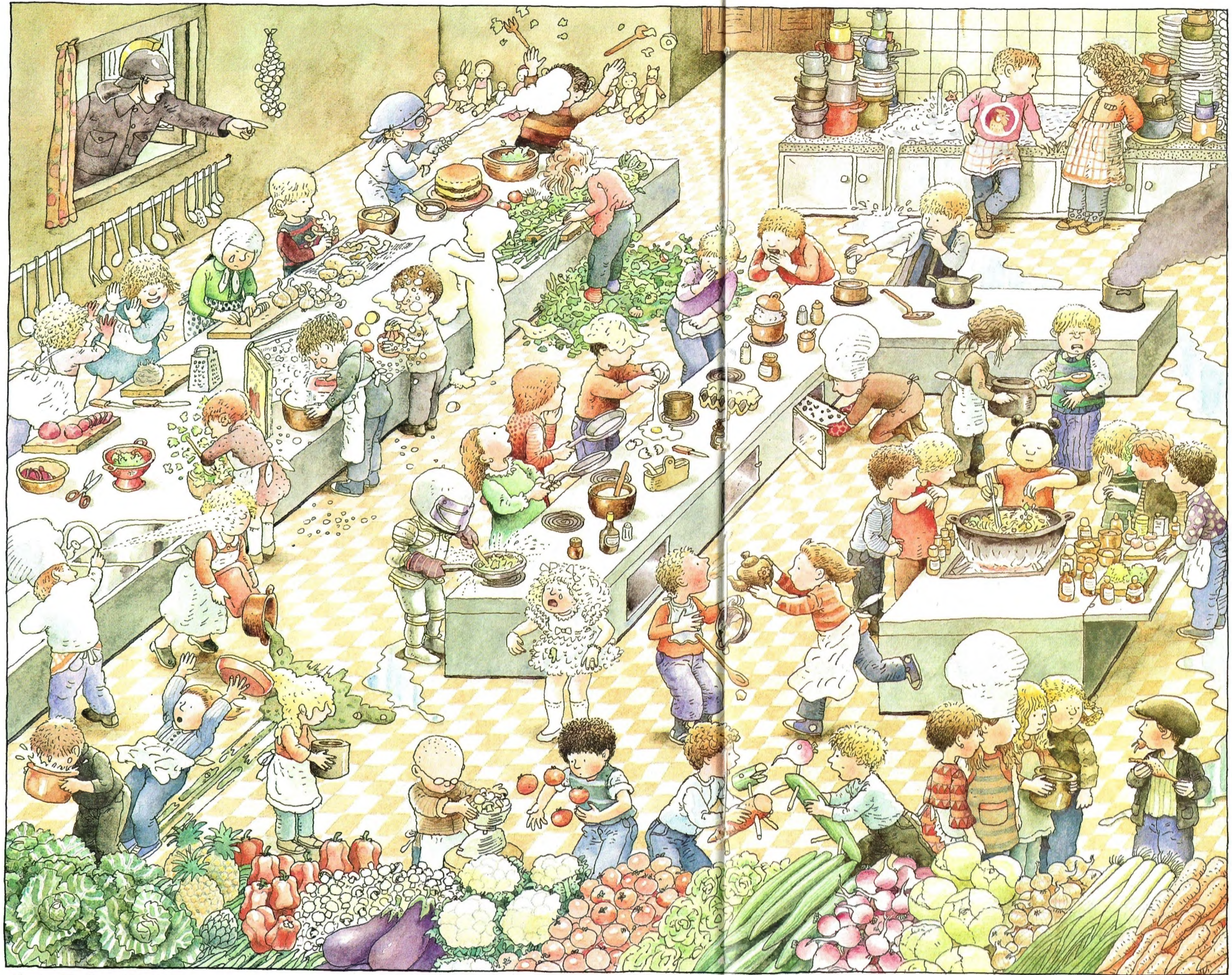

tekening: The Tjong Khing/tekst: Simone Schell

Hier zit ik op

„Dat lus ik niet…" zei Piet iedere dag wel drie keer. Zijn ouders werden daar stapelgek van. Die bedachten er van alles op. Ze verstopten vlees en groenten onder een blik appelmoes, ze zeefden uien en champignons eruit. Ze prakten het eten, maakten er drekjes van met veel roosvicee. Ze knepen zijn neus dicht, stuurden hem naar bed, de televisie ging uit, hij mocht niet mee naar oma, hij ging misschien wel dood als hij niets at, hij kreeg pakken op zijn broek. Maar nog zei Piet iedere dag wel drie keer: „Dat lus ik niet." „Jij gaat maar eens je eigen potje leren koken," schreeuwde zijn vader en zo kwam Piet op de kookclub in het bejaardenhuis terecht. Heel leuk, vond Piet. Want je leerde er taart en pannekoeken bakken, groente snijden, aardappels koken, eitjes bakken, dipsausjes maken, nasi goreng bakken, afwassen. (AFWASSEN DUS. Verliefd zijn daar loopt de boel maar van onder! En je moet natuurlijk ook niet in je mooiste jurk komen koken. Echt Lisette weer hoor.) Enig vond Piet dat koken, bakken, snijden, wassen en het alleraardigste was dat de kinderen hun zelfgekookte happen na afloop naar de bejaarden mochten brengen. (Die aten dat dan heerlijk op, maar dat vertelde hij thuis maar niet.) Je leerde er ook van een echte brandweerman wat je moest doen als de boel aanbrandde of als de vlam in de pan sloeg. (Meteen spuiten met de roomspuit bijvoorbeeld.) Weet je wat Piet wel vertelt als hij thuiskomt?
„Mam, ik heb heerlijke bloemkool met saucijzen gekookt en taart toe. Het was volgens mij heel lekker."

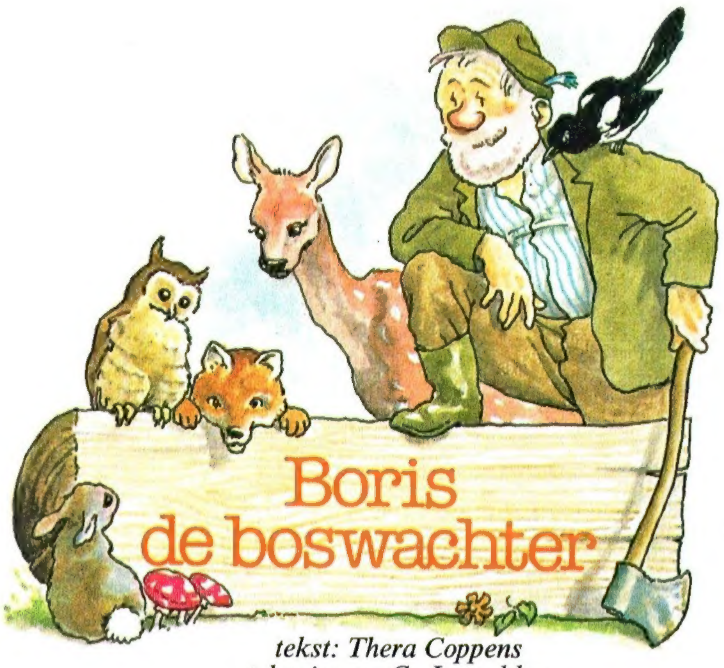

tekst: Thera Coppens
tekeningen: Co Loerakker

Het konijn zit op een heuveltje bij zijn hol. Het is vroeg in de morgen. Zijn roze neus wipt op en neer. „Tjonge, jonge," denkt hij. „Wat is er weer veel te ruiken in het bos." De geur van de dennebomen komt naar hem toe. Hij ruikt het frisse gras dat 's ochtends het lekkerst smaakt. En hij ruikt de boomschors van de eik en de beuk. Daar kun je heerlijk aan knabbelen. Opeens zit hij rechtop en spitst zijn oren. Wie komt daar aan op de fiets? Het is Boris de Boswachter. Voor hem hoef je niet bang te zijn. Boris zorgt voor alle dieren in het bos, lastige mensen jaagt hij terug naar de voetpaden en hij ruimt de rommel op. Als hij ergens een ziek dier vindt neemt hij het mee naar het boswachtershuis. Daar woont hij

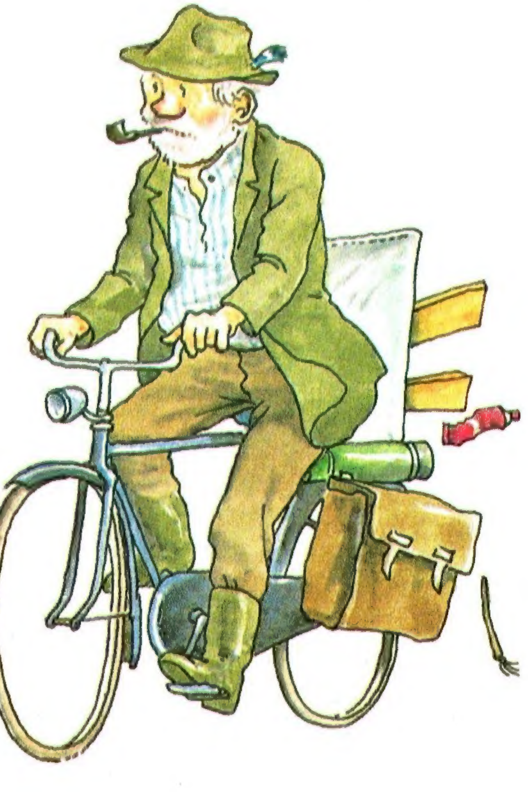

met zijn dochtertje Eva. Eva verzorgt de zieke dieren tot ze weer beter zijn. „Wat gaat Boris doen?" denkt het konijn. De boswachter zet zijn fiets tegen een boom. Hij klapt zijn schildersezel uit en zet er een leeg doek op. Fluitend pakt hij zijn palet en doet er verf op. Mm, lekker ruikt die verf. „Vandaag ga ik een konijn schilderen!" roept Boris. „Zit jij eens even stil, beest. Daar gaat-ie!" Het konijn zit doodstil op zijn achterpoten, oortjes rechtop, neusje omhoog. Er heeft nog nooit iemand een schilderij van hem gemaakt! Hij kijkt naar de boswachter. Het is een man met een dikke buik en bolle wangen. Zijn ogen zijn zo blauw als de zomerhemel. Zijn snor lijkt wel een bos stro. Er zoemt een vlieg om de kop van het konijn. „Hela, niet met je oren flapperen! Anders mislukt het schilderij," roept Boris. Hij knijpt nog een tube blauwe verf leeg op het palet. Want de lucht is zo groot. Daar heb je veel blauwe verf voor nodig. Het konijn zucht. Het duurt zo lang. En de zon schijnt zo warm. Opeens heeft hij er genoeg van en huppelt naar zijn hol. „Wacht nou nog even, ik ben bijna klaar!" zegt de boswachter. Maar het konijn luistert niet. Het is lekker koel in de gang van het hol. Hij heeft het zelf gegraven onder de sterke wortels van een boom. Zijn vrouw zit niet in de grote woonruimte. Dat is raar. „Nijn!" roept hij. „Joehoe Ko, ik ben hier!" klinkt het uit een doodlopende gang. Ko gaat naar Nijn toe. „Wat een haast heb je," zegt ze. „Ik was al even bang dat er een wezel aan kwam. Is me dat schrikken. Ik heb net zeven kleintjes gekregen." „Zeven kleintjes?!" schrikt het konijn. „Maar je had er toch net al acht?" Nijn lacht: „Malle, dat is alweer twee maanden geleden. Vind je ze niet schattig?" Het konijn kijkt naar de baby-konijnen. Ze zijn helemaal kaal. Hun oogjes zijn dicht. „Ja, schattig," zucht hij. „Kom je nu even mee naar buiten? De boswachter heeft een schilderij van me geschilderd." Samen huppelen ze naar buiten. Nijn gaat naast Boris zitten. Ze kijkt naar het schilderij. „De lucht is goed gelukt," zegt ze na een tijdje. „En het gras is het ook precies. En het zand lijkt op echt zand. Maar dat konijn lijkt NERGENS op. Ko is veel knapper!" Ze geeft hem gauw een zoen op zijn neus en ze duiken samen het hol weer in. Gelukkig kan Boris de konijnen niet verstaan. Tevreden bergt hij zijn spullen op in de fietstas. Hij rijdt met het schilderij onder zijn arm naar het boswachtershuis. „Wat zal Eva blij zijn," denkt hij. „Het konijn staat vast prachtig boven het bankstel..."

Koekjes bakken

De drie bakkertjes kijken een beetje sip. Er missen nog een paar lekkere koekjes op de grote schaal. Oh, die liggen helemaal onderaan. Wijs jij maar aan op welke plaats de vijf koekjes horen. Zie je ook welke koekjes niet helemaal af zijn?

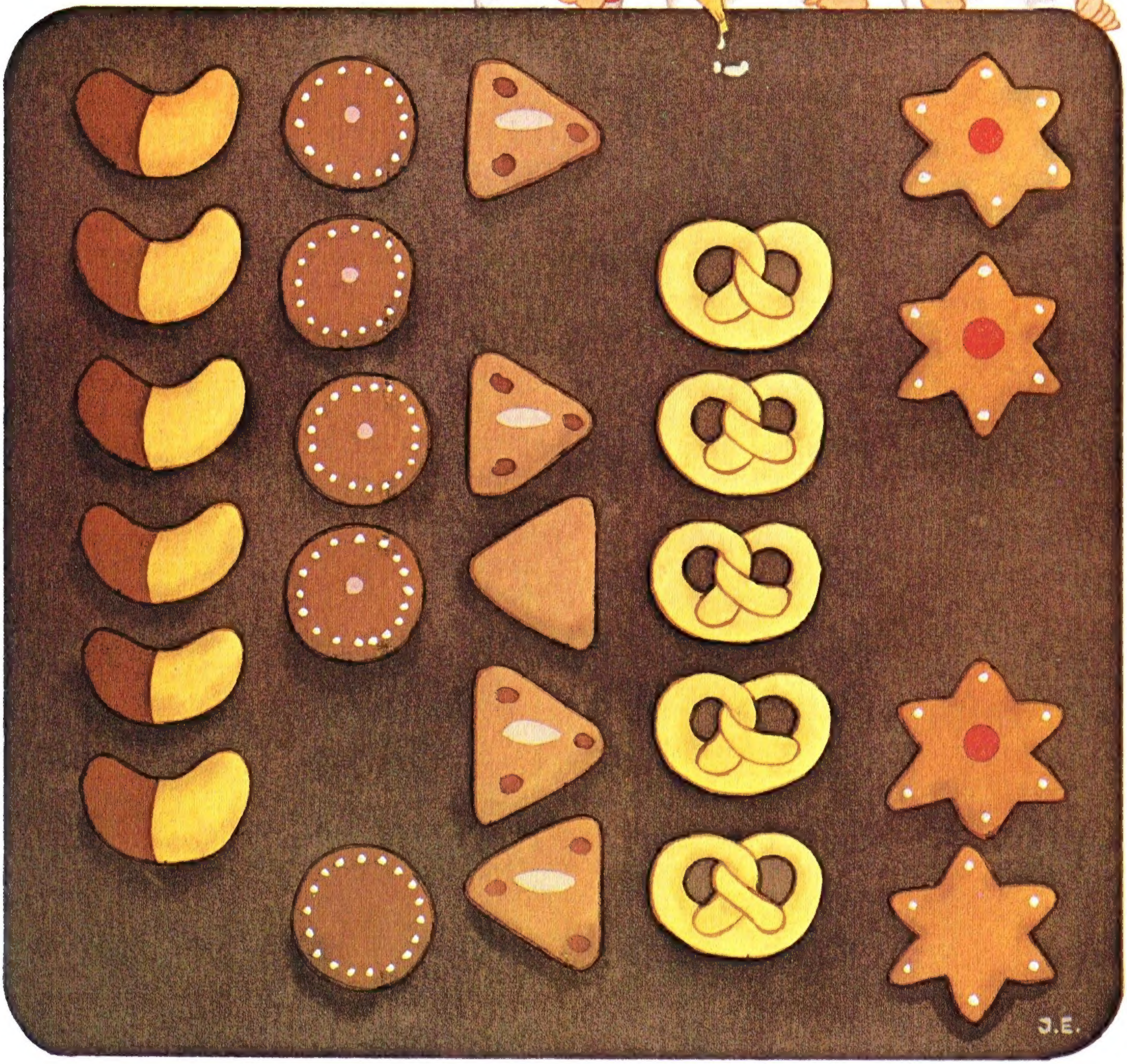

© Velber Verlag, Seelze, BRD

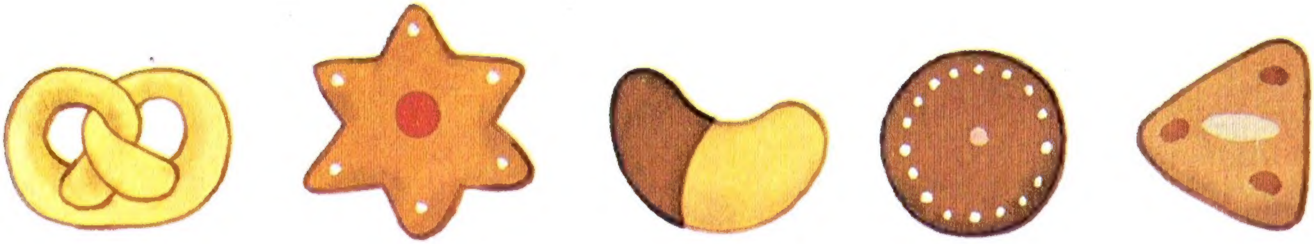

In de bakkerij

De hulpjes van de bakker rollen deeg en vlechten broodjes, maar een paar kinderen doen liever spelletjes in de bakkerij. De bakker raakt er helemaal van in de war. Hij weet niet meer waar zijn taart is gebleven. Kun jij hem aanwijzen en vertellen hoe de bakker er naartoe moet lopen? Dan kan hij de taart verder afmaken.

Een kijkje in de keuken

Er zit vast iets lekkers in de pannetjes op het fornuis. Jammer dat je niet even onder de deksels kunt kijken, hè. Hiernaast zie je dat de kok zeven spulletjes naar de kelder heeft gebracht. Kun jij ze alle zeven aanwijzen?

beste ouders

Nr. 21
28 mei 1982

De meeste kinderen vinden het fijn om in de keuken te kokkerellen. Dit moet natuurlijk wel onder toezicht gebeuren. Daarom in dit nummer enkele receptjes die eenvoudig door kleuters gemaakt kunnen worden. Meestal ontstaat er een knoeiboel, maar het is ook plezier voor tien!

Kleuters in de keuken

Goede voeding is de basis voor onze gezondheid. Daarom is het verstandig om daar al vroeg mee te beginnen.
Niet alleen door uw kind goede voeding voor te zetten, maar ook door samen in de keuken allerlei gezonde en voedzame gerechten klaar te maken.
Dit hoeft geen ingewikkelde toestand te worden. Met een kinderkookboekje bij de hand is het heel eenvoudig. „In de knutselkeuken" is zo'n boekje.
Het is samengesteld door Anje Hendriks en Anneke Brands, die beiden diëtiste zijn.
Naast de vele recepten staan er op iedere pagina een versje, een verhaaltje en een doe-opdracht.

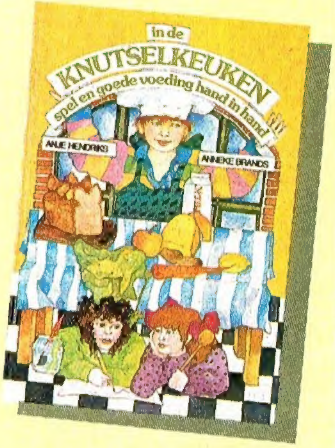

Op een speelse manier wordt de kinderen duidelijk gemaakt wat ze eten, hoe ze eten en waarom. Geschikt voor jongens en meisjes van de basisschool.
Maar met een beetje hulp van u komt een kleuter ook een heel eind.
Prijs: f 17,50.
In „Heerlijke hapjes uit mijn eigen keuken" worden eenvoudige receptjes door middel van duidelijke tekeningen stapje voor stapje uitgelegd.
De illustraties in kleur zijn van Monique Felix. Prijs: f 9,90.
Beide boeken zijn een uitgave van Van Reemst. Te koop bij de boekhandel.

Nieuw: Boris de boswachter

Boris de boswachter woont met z'n dochtertje Eva in een gezellig huisje in het bos. Samen verzorgen ze de dieren en letten erop dat het bos intact blijft. Een nieuwe natuurserie van schrijfster Thera Coppens, waar uw kleuter iets van opsteekt. Vanaf deze week op pagina 10 en 11.

Stoepkrijt

U heeft het vroeger vast ook gedaan; tekenen op de stoep of een muurtje. Meestal was het commentaar dan niet van de lucht. Met Stoepie kunt u uw kleuter rustig zijn gang laten gaan. Dit krijt verdwijnt als sneeuw voor de zon zodra het met water in aanraking komt. Prijs: f 4,95

VOLGENDE WEEK:

Ieder kind is wel eens bang in het donker. Alles ziet er dan opeens anders uit; schaduwen op de muur veranderen in enge spoken, normale geluiden klinken plotseling griezelig. Aan de andere kant vinden kinderen het af en toe ook prettig om eens „lekker te griezelen". Dat is het thema dat we komende week op een speelse manier gaan behandelen. Een spooknummer waarin veel te lachen valt.

Kleutertje Knutsel Plaatjesspel

Het plaatjesspel van volgende week is een combinatie van Memory en een lottospel. Een leerzaam en spannend geheugenspel dat met z'n drieën gespeeld kan worden.

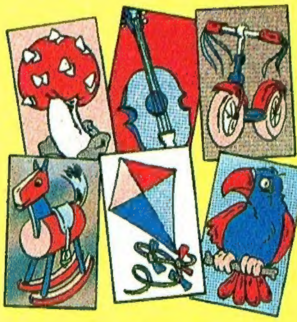

Tekening voorplaat: Fiep Westendorp.

Redaktie: Wim van Etten, Cees de Groot, Marcella Pleysier. **Vormgeving:** Ariët Ettema. **Marketing:** Nel Wilderom. **Vaste medewerkers:** Diet van Beek, Ingrid Bévort, Burny Bos, Jean Cameron, Sergio Cavina, Thera Coppens, Ineke de Graaff, Hetty Heyting, Satomi Ichikawa, Mark de Jonge, Cor van Kesteren, Nannie Kuiper, Co Loerakker, Monica Maas, Co-rinne van Meerselaar, Annet Planten, Joost Roelofsz, Govert de Roos, Simone Schell, Annie M.G. Schmidt, Ed van Schuylenburg, Dagmar Stam, The Tjong Khing, Fiel van der Veen, Joop en Marijke Vissers, Ivo de Weerd, Jan Wesseling, Fiep Westendorp. **Drukkerij:** Koninklijke Smeets Offset, Weert. **Zetterij:** N.R.M. Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-330040. **Abonnementsprijs:** f 1,40 per week of f 18,20 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,55. België: prijs per nummer 27 Fr. **Abonnementsopgaven:** Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 50.103, 2000 VK Haarlem of bel tel.: 023-319420, van 8.30-20.00 uur. **Betalingswijze:** Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen. **Inlichtingen en klachten voor abonnees:** U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 08.30-17.00 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420. **Adreswijzigingen:** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V. **Verdeler voor België:** Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Bleekerstraat 7, 2000 Antwerpen, tel. 031-370120. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 27 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel. **Niet in leesportefeuille:** Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgeefster is het niet geoorloofd Bobo op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

© Oberon 1982 Nederland

bobo

Bijzondere pannekoeken

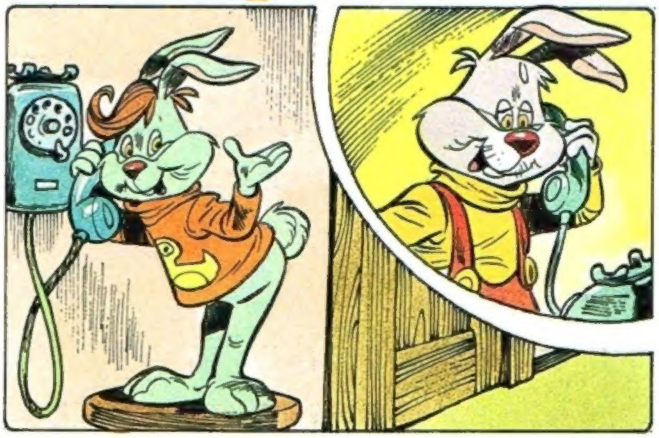

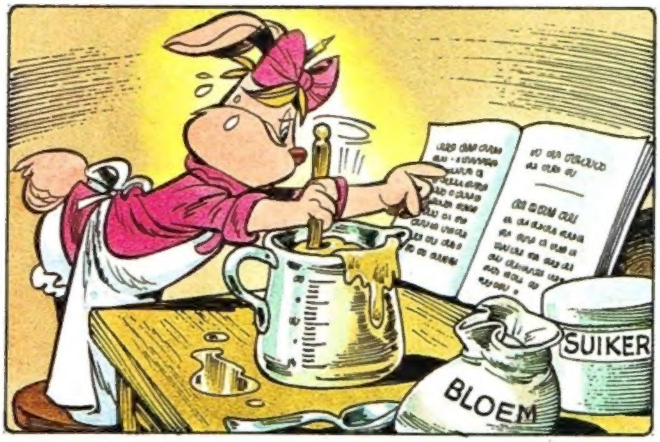

Krabbel heeft op school voor het eerst kookles. En op een zaterdag mag ze het kookboek van juf mee naar huis nemen. Want voor zondag wil ze hele speciale pannekoekjes bakken. Helemaal alleen zal ze voor het eten zorgen. En oom Slokop mag ook komen. „Bel jij hem maar op, Boemsi," zegt Krabbel. „En vertel hem maar dat het héél lekkere pannekoeken worden. Met rozijnen er in!" Nou, daar heeft oom Slokop bést trek in zegt hij, als Boemsi hem opbelt.
„Maar ja…" zegt Boemsi. „Je moet natuurlijk maar afwachten of er iets van terechtkomt…"
„Dat zal best lukken," lacht oom Slokop. En hij gaat meteen een bloemetje kopen dat hij zondag aan Krabbel, de kokkin, zal geven! Urenlang is Krabbel zondag in de weer. Het is moeilijk maar tóch… ze bakt prachtige kleine pannekoeken. Alleen… als oom Slokop eens in de keuken gaat kijken, vindt hij Krabbel in tranen. „Mijn pannekoeken zijn zó mooi!" snikt ze. „Maar ik heb de rozijnen vergeten! En iedereen weet dat we pannekoeken met rozijnen eten!" Ze wil de rozijnen er nog met haar hand indrukken, maar dat lukt natuurlijk niet. Oom Slokop weet de oplossing. „Dit zijn héél bijzondere rozijnenpannekoekjes van Krabbel," zegt hij aan tafel. „Daar strooi je de rozijnen lós overheen. Dat is het allerlekkerst!" En dat vindt iedereen dan ook!

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina